

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία . . . δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Αὐγούστου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 37

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— "Οχι, δὲν τὸ νομίζω δίσλου. Νομίζω ἀπλῶς, ὅτι κατὰ τὴν παλαιάν σου συνήθειαν, τὸ ἕκαμες χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇς.

— Αὐτὸ ναι! ἐγὼ δὲν ἔβλεπα παρὰ τὰ ἐνάρθια γραμματισήματα...

— Καὶ κάθε ζήτημα ἔχει πάντοτε πολλὰς ὁψεις. Τελος πάντων, πρέπει νὰ πάρωμεν τὴν ἀποφασίν μας. Δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ κλείσῃς τὴν θύραν σου εἰς ἀνθρώπους, ποὺ τοὺς ἐπροσκάλεσες σὺ ὁ ἴδιος μὲ λόγια τὸσον σαφῆ, ἐγκάρδια καὶ εὐγενικά...

— "Ὡστε, θὰ τοὺς δεχθῶμε;

— Γιατί εἰς πληθυντικόν;

ἠρώτησεν ὁ κύριος Δυμπουᾶ μὲ εἰρωνικὴν μειδίαμα. Πάει

πολύ! Σὺ τοὺς ἐπροσκάλεσες,

σὺ θὰ τοὺς δεχθῇς, φίλε μου.

Ἡ Ἐδὶθ καὶ ἐγὼ φεύγομεν

σήμερον τὸ ἀπόγευμα καὶ σοὺ

ἀφίνομεν τὸ πεδῖον ἐλεύθερον.

Βόλεψέ τα ὅπως μπορεῖς. Καὶ

ἅμα οἱ ξένοι σου φύγουν, ἔλα

νὰ μᾶς βρῇς ἐπὶ Μπουρμπών.

— Ἀφοῦ μ' ἐγκαταλείπετε

ἐδῶ, ἀφίστε μου τουλάχιστον

τὴ μαγειρίσα! ἰκέτευσεν ὁ

Αὐγουστός, ὁ ὁποῖος εἶδε διμιάς νάνα-

κύπτουν μυρίαὶ δυσχέρειαι καὶ περι-

πλοκαί...

— Καὶ τὴν Ἀναστασία θὰ σοὺ ἀρί-

σωμε, καὶ τὸν Ἀντώνη, ὑπέλαβεν ὁ κ.

Δυμπουᾶ. Τώρα δὲν ἔχεις κανένα πα-

ράβονο.

— "Οχι.... ἀλλὰ.... μοῦ χρειάζονται

καὶ χρήματα.

— Ἠσύχασε, φίλε μου. Δὲν θέλω

νὰ φαντασθῶν οἱ καλοὶ αὐτοὶ Κορπα-

νώφ ὅτι ἦλθαν ἐπὶ σπίτι κανενὸς Ἐ-

ξηνταβελόνη! Θὰ μείνουν τουλάχιστον μίαν ἐβδομάδα. Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐξοδεύῃς σαράντα φράγκα τὴν ἡμέρα... πενήντα ἂς ποῦμε, γιατί σου λείπει ἡ πείρα. Ὅριστε τριακόσια πενήντα φράγκα. Ἐλπίζω ὅτι σοὺ φθάνουν.

— Ὀ, καὶ περισσεύουν!.. Εὐχαριστῶ, μπαμπά! εἶπεν ὁ Αὐγουστός, εὐθυμὸς πλέον διὰ τὴν τροπὴν ποὺ ἐλάμβανεν τὰ πράγματα.

Ἐνῶ τὰ παιδιά ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην, ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἐκ-

«Ὁ κύριος Δυμπουᾶ καὶ ἡ κόρη του ἀπεχαιρέτησαν τὸν Αὐγουστόν...» (Σελ. 301, στ. γ'.)

ποῦσε τὸ κουδοῦνι διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀντώνη, διέταξε, ἐτοίμασε ἁμέσως τίς βαλίτσες μου, καὶ πὲς τῇς Μαρίας νὰ ἐτοιμάσῃ τῇς κυρίας τῆς καὶ τῇ δικῇ τῆς θὰ φύγουμε σὲ δύο ὥρες.

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Νὰ ἐτοιμασθῶ καὶ ἐγὼ;

— "Οχι, σὲ ἀφίνω ἐπὶν Αὐγουστό.

— Πῶς; ὁ κύριος Αὐγουστός μένει; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης μὴ δυνάμενος νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του.

— Μάλιστα! περιμένει ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς χρειασθῇ. Κάμνε τὰς διαταγὰς του καὶ βοήθει τον εἰς ὅλα ὅσον εἰμπορεῖς. Καὶ ἐπειδὴ ὑποθέτω ὅτι οὐίός μου δὲν θὰ ἔχῃ καιρὸν νὰ γράρῃ, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς ἐσὺ καὶ νὰ μὲ πληροφορῇς τακτικά, καθημερινῶς, γιὰ ὅ,τι γίνεται ἐδῶ-πέρα.

— Ὁ κύριος νὰ εἶνε ἡσυχος, δὲν θὰ λείψω.

— Καλὰ, πῆγαινε. Ἄ, ἐξέχασα. Ἡ βιβλιοθήκη μου καὶ τὸ δωμάτιον τῆς Ἐδὶθ νὰ εἶνε πάντα κλειστά. Τὸ σπίτι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλο καὶ χωρὶς τὰ δύο αὐτὰ δωμάτια. Θὰ ἔλθουν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἓνας κύριος καὶ μία κυρία. Εἶνε περιττὸν νὰ σοὺ συστήσω τὴ μεγαλητέρα εὐγένεια: Εἶνε ξένοι καὶ ὅα ἔχουν βέβαια διαφορετικὰ συστήματα ἀπὸ τὰ δικά μας. Πρόσεξε νὰ συμμορφώσῃς πάντοτε μὲ τὰ συστήματά των.

— Θὰ ὑπηρετήσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ὡς νὰ ἦσθε σεῖς ὁ ἴδιος.

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ κ. Δυμπουᾶ καὶ ἡ κόρη του ἀπεχαιρέτησαν τὸν Αὐγουστόν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ ἀμάξι, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Λυών.

— Νὰ ἐκφράσῃς τὴ λύπην μου εἰς τοὺς ἐξαδέλφους Κορπανώφ, τῷ εἶπεν ἡ Ἐδὶθ. Θὰ ᾄδω πολὺ νὰ τοὺς γνωρίσω, προσέθεσε σχεδὸν εὐληκρινῶς, ἀλλὰ μὴ δυνάμενη, μ' ὅλον τοῦτο, νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια τῆς.

— Κακὴ! ἐμουρμούρισεν ὁ Αὐγουστός, βλέπων μόνον τὴν εἰρωνείαν, ἐνῶ ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἐτίριβε τὰ χέρια του.

— Δὲν ἐτόλμησα νὰ πῶ τίποτε, ὅταν ἐδίδες χρήματα ἐπὶν Αὐγουστό, παρετήρησεν ἡ Ἐδὶθ ἐνῶ ἡ ἀμαξία ἐκυλίστο ἐπὶ τοῦ ξυλοστρώτου δρόμου· ἀλλ' ἂν θελήσῃ νὰ περιποιηθῇ κάπως τοὺς

ἐξαδέλφους Κορπανῶν καὶ νὰ τοὺς πᾶν σὲ κανένα θέατρον, εἰς τὸ Ὡδεῖον ἢ εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμωδίαν, βέβαια δὲν θὰ τοῦ φθάσουν.

— Ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δυμποῦ μ' αἰνιγματῶδες μειδίαμα. Μακάρι νὰ νῆρα καὶ νὰ ἐξοδεύσῃ ἀπὸ τὰ δικά του!

— Τί λές, μπαμπά! Ἀπὸ τὰ λεπτὰ πού μαζεύει, τρία χρόνια τώρα, γιὰ νὰγοράσῃ αὐτοκίνητο; Δὲν πιστεύω νὰ τὸ εὐχέσῃ ἀληθινά;

Τὸ αἰνιγματῶδες μειδίαμα ἐδυνάμωσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κ. Δυμποῦ.

Ἄλλ' ἡ ἐρώτησις τῆς Ἐδῆς ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως.

Ὁ Αὐγουστος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του πολὺ σκεπτικῶς. Ὁ Ἀντώνης εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον καὶ τῷ παρυσίανεν εὐσεβάστως δύο κλειδιά, λέγων:

— Ἄν θέλῃ ὁ κύριος νὰ φυλάξῃ αὐτὰ τὰ κλειδιά...

— Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μοῦ τὰ δώσῃς;

— Ὁ πατέρας τοῦ κυρίου. Εἶνε τῆς βιβλιοθήκης καὶ τοῦ δωματίου τῆς κυρίας Ἐδῆς... Ὁ κ. Δυμποῦ εἶπε νὰ μὴ μπῇ κανένας ὅσο θὰ λείπουν.

— Πολὺ καλὰ. Τώρα, Ἀντώνη, πρέπει νὰ σιγυρίσῃς ἀμέσως τὸ δωμάτιον πού δίδουμε συνήθως ἐστὺς φίλους. Αὐτοὶ πού περιμένουμε, θὰ ἔλθουν ἀπόψε.

— Ὁ κύριος Δυμποῦ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ εἶνε δύο.

— Ναί, βέβαια, ἀλλὰ ἀνδρόγυνο.... ἔτσι ὑποθέτω τουλάχιστον.

— Δὲν τοὺς γνωρίζει λοιπὸν ὁ κύριος;... ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης γουρλόων τὰ μάτια.

— Μὰ ὄχι, βλάκα! ἀνέκραξεν ἀκράτητος ὁ Αὐγουστος. Δὲν τοὺς ξέρω, παρ' ἀπὸ τὸ πρῶτόν τους γράμμα.

— Τὸ γράμμα!... ἐσυλλογίσθη ὁ Ἀντώνης· τώρα καταλαβαίνει!... Αὐτὸ μᾶς ἔφερε τὴν εἶδησι καὶ γι' αὐτὸ ἐθύμωσε ὁ κύριος Αὐγουστος! Συλλογίζεται τὰ φάρια πού τὸν περιμένουν ἐστὶ Λείγγρα· ὅκτω μέρες χαμένες!

Ἀλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀκόμη πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ γνωρίξῃ. Καὶ μ' ἐνθαρρυντικὸν ὕψος ὑπέλαβεν:

— Εὐτυχῶς, εἶνε συγγενεῖς τοῦ κυρίου καὶ ὅπως νὰ πῆτε, οἱ συγγενεῖς... δὲν εἶνε ξένοι!..

«Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῇς τὰς διαταγὰς μου!» (Σελ. 302, στ. γ')

— Πάντα ξέρω τί φραγτὰ μάρεσούν· καὶ θὰ παραγγέλλω ἀπ' αὐτά.

— Ἄ, ναί, ἐσκέφθη μειδιῶν ὁ Ἀντώνης· ὅλο πατάτες σωτὲ καὶ παστιτσια. Καὶ ἐξῆλθεν ἀναγγέλλων:

— Θὰ σᾶς στείλω τὴν Ἀναστασία! Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθῃ ἡ μαγείρισσα. Δὲν ἐφαίνεται πολὺ εὐχαριστημένη πού τὴν διέκοψαν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Μ' ἐζήτησε ὁ κύριος; ἠρώτησε ξηρῶς.

Ὁ Αὐγουστος, ὁ ὁποῖος ἐθνημάτιζεν ἀνὰ τὸ δωμάτιον πυρετωδῶς, ἐστράφη καὶ ἐσταμάτησε μετ' ἀρκετὴν ἀμνηχανίαν ἐνώπιον τῆς σκυθρωπῆς μαγείρισσας. Σηγησάμενος, ὅτι ἂν δὲν τῆς ἐπέβαλλεν ἀμέσως τὴν θέλησίν του, θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὸν ἀέρα διαπαντός.

Ἡ Ἀναστασία ἐλογάριαζεν ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κυρίων τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ ἐπῆγγαινε καὶ αὐτὴ νὰ περάσῃ ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν οἰκογένειάν της. Ἡ ἐπιπροδοθεὶς αὐτῇ ἐργασία καὶ ἡ παράτασις τῆς διαμονῆς τῆς εἰς τὴν πόλιν, χάριν τῶν «ξένων», τὴν ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιβληθῇ ὁ Αὐγουστος, δὲν ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ φανῇ ἐνώπιόν της διστακτικὸς καὶ ἀμαθής. Διὰ τοῦτο,

χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, τὴν διέταξε:

— Νὰ ἔχῃς ἐτοιμὸ τὸ γεῦμα ἐπὶ ἐπτάμισιν.

— Ὁ κύριος ἔκαμε τὸ μενοῦ; ἠρώτησεν ἡ Ἀναστασία μετ' ἰδίον ὕψος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Αὐγουστος ἀκόμη τραχύτερος. Σούπα Παρμαντιέ, ὁμελέττα μετὰ πατάτες σουφλέ, σαλάτα φρανσιγιόν.

Ὅσον αἱ λέξεις αὐταὶ ἐξῆρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ νέου, ἡ Ἀναστασία ἠσθάνετο κατευναζόμενον τὸν θυμὸν τῆς. Παντοῦ πατάτες! Οὔτε κρέας, οὔτε ψάρι, οὔτε τίποτε! Ἄ, ὦρα! θὰ διεσκέδαζεν, ἂν ἦταν καθεμέρα ἔτσι!..

Ἀπὸ ἐπαγγελματικὴν φιλοδοξίαν ἢ ἀπὸ οἶκτον πρὸς τὴν ἀμάθειαν τοῦ κυρίου τῆς, ἠρώτησε μετὰ κάπως μαλακώτερον τρόπον:

— Ὁ κύριος Αὐγουστος δὲν νομίζει πῶς ἀκόμη ἓνα πιάτο μετὰ πατάτες θὰ ἠμπορούσε νὰ νικητικαστήσῃ τὸ ψητό;

— Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ συζητῇς τὰς διαταγὰς μου! ἀπήντησεν ἐκείνος κατὰ κράτος· δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη!

Καὶ ὡς ἐμπνεόμενος αἰφνιδίως, ἐξηκολούθησεν:

— Ὅσο γιὰ κρέας ἰδοῦ: λουκάνικα ψητὰ ἐπὶ σχάρα, κοτολέττες καὶ μπιρρεκόνια μετὰ κρεσσόν.

«Ἀπορῶ πολὺ πῶς δὲν τὰ θέλετε καὶ αὐτὰ μετὰ πατάτες!» ἐψιθύρισε μετὰ τῶν ὁδόντων ἡ Ἀναστασία.

Ἐπειτα τείνουσα τὴν χεῖρα:

— Μοῦ δίνετε λεπτὰ;

— Ὅριστε δέκα φράγκα.

— Καὶ γιὰ πόσα πρόσωπα τὸ γεῦμα;

— Γιὰ τρία. Ἄ, κάμε καὶ ἓνα γλύκισμα τοῦ τραπέζιου... μετὰ κρέμα σαντιγύ.

— Τότε νὰ μοῦ δώσετε ἀκόμη πέντε φράγκα.

— Διάβολε! τόσο πολὺ κοστίζουν τὰ γλυκίσματα; ἐσυλλογίσθη ὁ Αὐγουστος ἅμα ἐξῆλθεν ἡ μαγείρισσα. Ἄν διὰ κάθε γεῦμα ἐξοδεύω δεκαπέντε φράγκα, δὲν θὰ μοῦ μείνουν μεγάλα πράγματα γιὰ διασκέδασιν.

Εἰς τὸ μαγειρεῖν, ἡ Ἀναστασία ἐγελοῦσε μέχρι διαρρηξέως. Ὁ Ἀντώνης τὴν εὖρε πεσμένην εἰς ἓνα κάθισμα καὶ κρατοῦσαν τὰ πλευρά της.

— Κάμε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ὁ κύριος Δυμποῦ μοῦ παρήγγειλε νὰ γίνωνται ὅλα ὅπως πρέπει. Θὰ ἐτοιμάσῃς τώρα τὸ γεῦμα, ἔ;

— Ποιὸ γεῦμα; Δὲν τὸ λές πρόγευμα καλλίτερα; Εἶνε γεῦμα αὐτοῦ μοῦ παρήγγειλε ὁ κύριος Αὐγουστος; Ἄς εἶνε ὅμως, μὴν ἀνησυχῇς, ἔχω ἀρκετὸ καιρὸ.

... Τὸ ὁρολόγιον πρὸ ὀλίγου ἐκτύπησεν ἔξ. Ὁ Αὐγουστος ἐστέκετο εἰς ἐν παράθυρον τῆς αἰθούσης, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ μάξια. Εἰς τὰς ἐπτά παρὰ τέταρτον, μία ἄμαξα ἀγοραία, φορτωμένη

μπαγάγια, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας.

Πρὶν ἀκόμη κατέλθουν οἱ ἐπιβάται τῆς, ὁ Αὐγουστος ὤρμησεν ἔξω κραυγάζων:

— Ἀντώνη! ἀναψὲ τίς λάμπες! ἦλθαν!

Καὶ πρὸς τὴν μαγείρισσαν:

— Ἀναστασία, ὅα εἶνε ὅλα ἐτοιμα; — Μάλιστα, κύριε!

Ὁ Αὐγουστος διεκίνηθη πρὸς τὴν προθάλαμον.

Εἰς τὴν κλίμακα ἐγένετο θόρυβος, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξέπληξε. Δὲν ἠμπορούσε νὰ τὸν κάμνουν οἱ ξένοι του! Ἀπόσπασμα πεζικοῦ, καταλαμβάνον τὴν οἰκίαν ἐξ ἐφόδου, δὲν θὰ ἔκαμνε τέτοιο κακόν... Ἀναμφιβόλως θὰ ἐκουβαλοῦσαν ἐπιπλα εἰς κάποιον διαμέρισμα, καὶ διὰ νὰ νῆρα οἱ Κορπανῶν, θὰ ἐπερίμεναν νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ κλίμακα.

Ἐσκυφεν ἀπὸ τὰ κάγκελλα, διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα τί συμβαίνει.

Μπᾶ! κανένα ἔπιπλον!.. Μόνον ἄνθρωποι ἀναβαίνοντες!... Ἐνας, δύο... τρεῖς!.. Ἄ, μὰ εἶνε πολὺ!..

Ἐπειτα συνέχισεν)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΕΝΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

πο θερμοκρασίαν 35 βαθμῶν, ἔλαβα προχθὲς ἓνα γράμμα, ἀπὸ τὴν δροσερὰν ἐξοχὴν, ὅπου διαμένει οἰκογενειακῶς κάποιος μικρὸς μας φίλος.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦτο ἀρωματισμένον μετὰ κοινὴν ἡλιοτρόπιον, ἀλλ' ὅταν τὸ ἐμύρισα, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐνέκλειεν ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἀρωματῆς παρὰ τὸ ἀρωματῆς.

Ἐξοχῆς, καὶ ἐμακάρισα ὁλοψύχως τὸν εὐτυχῆ ἀνταποκριτὴν μου... Ὅταν ὅμως τὸ ἐδιάβασα, εἶδα ὅτι καὶ ἡ ὠραιότερα ἐξοχὴ ἔχει τὰς ἐνοχλήσεις τῆς, καὶ τὰς στενοχωρίας τῆς, καὶ τὰς λύπας τῆς, — προπάντων ὅταν δὲν διαμένῃ κανεὶς ἐκεῖ μόνος, καὶ δὲν εἴπωρῃ νὰ κάμνῃ, ὅτι βέλῃ, ἀλλ' ἔχῃ μαζί του ἓνα ἄγριον πατέρα καὶ μίαν αὐστηρὰν μητέρα, καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνῃ ὅπως θέλουν αὐτοί... Τότε, ὡς νὰ ἐξητρίσθη διαμῖς ὅλον τὸ ἄρωμα, ἔπαυσα νὰ μακαρίζω τὸν ἀνταποκριτὴν μου, καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι τὴν ἀμνηχανίαν του καὶ τὴν «περίστασιν» του.

Ἰδοῦ, ἀγαπητοί μου, περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ μικρὸς μου φίλος, εἰς τὴν ἐξοχὴν εὐρισκόμενος, ἐννοεῖ νὰ τὸ ῥίξῃ ὁλοσδιόλου ἔξω. Νὰ τρέξῃ, νὰ παίξῃ, νὰ ψαρεύῃ, νὰ κολυμβᾷ, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ κοιμᾷται. Οἱ γονεῖς του ὅμως ἐννοοῦν καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του, διὰ νὰ μὴ τὰ ξεχάσῃ, τουλάχιστον δύο ὥρας τὴν ἡμέραν, καὶ ὥρισμένως τὸ πρῶτ', ἀπὸ τὰς δέκα ἕως τὰς δώδεκα, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν.

Δι' αὐτὸ τὸν ἔκαμαν νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὰ βιβλία του. Καὶ τὰ ἐπῆρε μετὰ τῶν ἀντιλογίων ἐκείνων, ἀλλ' εἶχε τὸ σκεδόν του: νὰ μὴ τὰν οἴξῃ ποτέ, εὐρίσκων αἰώνιους προστάσεις. Πότε τοῦτο, πότε ἐκεῖνο. Εἰς τὴν ἀρχὴν, οἱ γονεῖς ἐφάνησαν ὑπομονητικοί, συμβιβαστικοί. Ἐπειτα ὅμως, φυσικά, ἀγρίεψαν. Καὶ τώρα, ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἐπιμένουν, γίνεται ἐκεῖ—πέρα τοῦ «Κουτροῦλῃ τοῦ γάμου».

— Διάβασε! — Δὲν διαβάσῃ! — Νουθεσίαι, μαλωμάτια, τιμωρίαι, στερήσεις φρουτῶν (εἰς τὴν ἐξοχὴν, φαντασθῆτε!) καὶ πάσι λέωντας...

Καὶ τὰ ὑπομένει μὲν ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ μὴ διαβάξῃ ὁ μικρὸς μας φίλος, σπανιώτατα ἀνοίγων βιβλίον, — καὶ οὐδέποτε πλέον τῆς μισῆς ὥρας, — ἀλλ' ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ γονεῖς του τὸν ἀδικοῦν.

Εἶνε σωστὸν, μ' ἐρωτᾷ, νὰ μελετᾷ ἀκόμη καὶ τὸ καλοκαίρι, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν; Δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ δύο μῆνας ἡσυχος, εὐτυχῆς, χωρὶς τὸ βασανιστήριον τῶν μαθημάτων, ἀφοῦ μάλιστα ἔδωκε τὸσον ὥραιας ἐξετάσεις καὶ ἐπιδεικνύσῃ μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐξοχῆς μετὰ σκηνᾶς καὶ μετὰ τιμωρίας;

Καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος περιμένει τὴν ἀπάντησίν μου, βέβαιος ὅτι θὰ εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ, διὰ νὰ τὴν δεῖξῃ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ νὰ γλυτώσῃ.

Ἀλλὰ λυποῦμαι πολὺ, ὅτι ἡ ἀπάντησις μου δὲν θὰ εἶνε καὶ ὁλοσδιόλου ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰς πολλὰ σπῖτια τώρα τὸ καλοκαίρι, — καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὴν πόλιν, — γεννῶνται τὰ ἴδια ζητήματα καὶ συμβαίνουν αἱ ἴδιαι σκηναί, θάπαντῶ εἰς τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου δημοσίᾳ, γράφων πρὸς ἓνα δι' ὅλους, — τοὺς ὁμοιοπαθεῖς.

Ἡ ἰδέα μου εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει μὲν ἀδικον ὁ φίλος μου, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἄδικον καὶ οἱ γονεῖς του. Δὲν τὸν συμφύρει νὰ ἐγκαταλείψῃ ποτέ ὁλοσδιόλου ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας τὰ μαθήματά του.

Θὰ τὰ λησμονήσῃ, καὶ τὸ κυριώτερον, θὰ χάσῃ τὴν συνήθειαν τῆς μελέτης. Διὰ νὰ τὰ ἐνθυμῶνται δὲ τὸν χειμῶνα, καὶ νὰ ἐπανεὐρῇ τὴν καλὴν του συνήθειαν, θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κοπιᾷσῃ πολὺ. Ἀπεναντίας λοιπὸν τότε θὰ τὸν

ἀδικοῦσαν πολὺ οἱ γονεῖς του, ἂν τὸν ἀφῆκαν ὁλοσδιόλου ἐλεύθερον, νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ὀκνηρίαν του. Τὸν ἀδικοῦν ὅμως ὀλίγον καὶ τώρα. Διότι ἀπαιτοῦν δύο ὥρας τὴν ἡμέραν μελέτην, ἐνῶ μοῦ φαίνεται ὅτι δι' ἐπιμελῆ μαθητὴν, προδιδασκόμενον μετὰ λίαν καλῶς, μία ὥρα τὴν ἡμέραν, ἐκτὸς τῶν Κυριακῶν, εἶνε ἀρκετὴ. Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἦμουν μαθητὴς, ἐνθυμούμαι καλὰ ὅτι τότε ἐμελετοῦσα τὸ καλοκαίρι. Καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη μοῦ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ συνεχίσω τὸν χειμῶνα τὸ σχολεῖόν μου χωρὶς πολλὸν κόπον, καὶ χωρὶς ἀπότομον μετάβασιν ἀπὸ τὴν ἀκραν ὀκνηρίαν εἰς τὴν ἀκραν ἐπιμέλειαν.

Ἄς ὑποχωρήσουν λοιπὸν ὀλίγον καὶ τὰ δύο μέρη. Ὁ μικρὸς μου φίλος ἂς ἀποφασίσῃ νὰ φύσῃ κατὰ μέρος τὰς προτάσεις καὶ νὰν οἴγῃ κάπου—κάπου τὰ βιβλία τοῦ Σχολείου καὶ οἱ γονεῖς του πάλιν ἂς ἀρκεσθῶν εἰς μελέτην μιᾶς ὥρας καὶ ἂς μὴ ἀπαιτοῦν ἀπὸ αὐτὸν «θυσίαν» μεγαλητέραν.

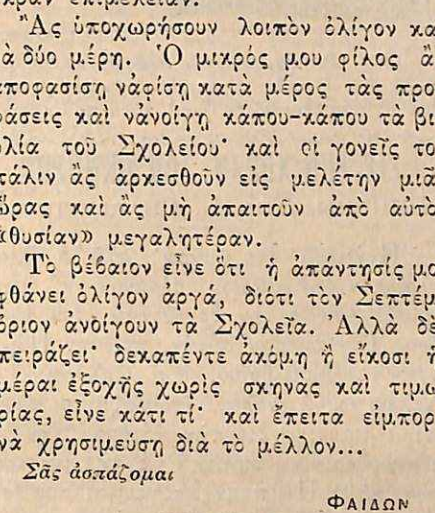
Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἀπάντησις μου φθάνει ὀλίγον ἄργα, διότι τὸν Σεπτέμβριον ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· δεκαπέντε ἀκόμη ἢ εἴκοσι ἡμέραι ἐξοχῆς χωρὶς σκηνᾶς καὶ τιμωρίας, εἶνε κάτι τί καὶ ἐπειτα εἴμφορὸς νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸ μέλλον...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΒΑΣΤΑΓΟΣ

Πρόεδρος καὶ Ταμίας τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ Συλλόγου «Ἐλπίς»

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΒΑΣΤΑΓΟΣ

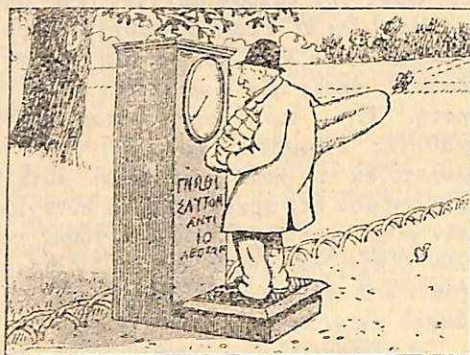
Πρόεδρος καὶ Ταμίας τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ Συλλόγου «Ἐλπίς»

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐλιοῦδα εἰς τὴν 27ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως.

[Ἦδε Διαπλάσις τοῦ 1908, σελ. 427.]

ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ ΑΝΤΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΩΝ

[Ρίπτετε μίαν δεκάραν χαλκίνην ἐντὸς τῆς ὁπῆς, ἀναβαίνετε ἐπὶ τῆς πλάστουγος καὶ ἀμέσως ὁ δείκτης κινεῖται καὶ σταματᾷ εἰς τὸν ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος δεικνύει τὸ ἀκριβές σας βάρος εἰς χιλιόγραμμα]

Ὁ κ. Φαγᾶς, ἐπὶ τῆς πλάστουγος: — Ναι! ἀλλὰ διὰ νὰ μάθω τὸ ἀκριβές μου βάρος, πρέπει νὰ ἐφορτωθῶ τὸ ψωμί αὐτὸ ποὺ κρατῶ.

Εἰς τὴν χώραν τῶν ὀκνηρῶν

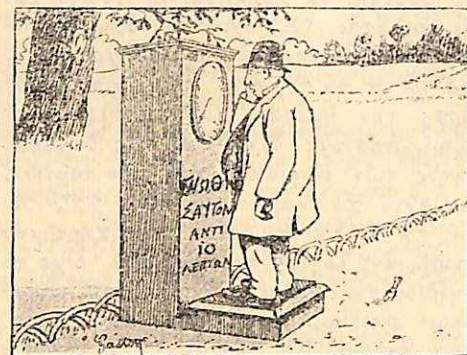
[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

Ἡ ἡμέρα ἦτο ψυχρά· ἀλλ' ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐπὶ αἰθρίου οὐρανοῦ καὶ ἔμετρίαζε κάπως τὴν δριμύτητα τοῦ ἀνέμου. Τὴν ἡμέραν αὐτήν, πρώτην Πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου, δύο ἀδελφάκια, ὁ Λεῖλς καὶ ἡ Λέλα, ἐτοιμάζοντο βιαστικὰ-βιαστικὰ διὰ τὴν ἐξοδον, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν τακτικὰ μὲ τὴν μητέρα των, κάθε Πέμπτην ἀπόγευμα, ποὺ δὲν εἶχαν σχολεῖον.

Ἡ Κυριακὴ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς συγγενικὰ ἐπισκέψεις, εἰς πρόσωπα σοδάρᾳ. Ἦσαν ὑποχρεωμένα τὰ παιδιὰ νὰ κάθωνται φρόνιμα, νὰ μὴ ὀμιλοῦν παρὰ ὅταν τὰ ἐρωτοῦσαν, καὶ προπάντων νὰ μὴν κυττάζωνται στὰ μάτια καὶ νὰ σκάζουν ἑξαφνα τὰ γέλια, χωρὶς λόγον, πράγμα τὸ ὁποῖον πολὺ συχνὰ τοὺς συνέβαινε... Δι' αὐτὸ αἱ ἐξοδοὶ τῆς Κυριακῆς τοὺς ἐφαίνοντο βαρεῖται ὡς ἀγχαρεία.

Τὴν Πέμπτην ὅμως!... Τί εὐτυχισμένη καὶ εὐχάριστος ἡμέρα! Τὸ πρῶτ' αὐτὴν τὰ παιδιὰ ἐμελετοῦσαν καὶ ἔγραφαν τὰ μαθήματά των γρήγορα-γρήγορα καὶ μόλις ἔτρωγαν τὸ μεσημέρι, ἐφευγαν μὲ τὴν μητέρα των καὶ δὲν ἐγύριζαν παρὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Τὴν ἄνοιξιν ἔκαμαν ὥραίους περιπάτους εἰς τὰς ἐξοχὰς. Τὸν χειμῶνα ἐπήγαιναν εἰς τὰς ἀπογευματινὰς τοῦ ἵπποδρομίου ἢ τοῦ θεάτρου. Καθ' ἑβδομάδα, ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν τὸ πρῶτ', ὁ Λεῖλς καὶ ἡ Λέλα ἐρωτοῦσαν: «Ποῦ θὰ πάμε τὴν ἐρχομένην Πέμπτην;» Ἀλλ' ἡ μητέρα των ἤθελε νὰ τοὺς κάμνῃ ἐκπλήξεις καὶ ποτὲ δὲν τοὺς ἐφάνερωνε τὰ σγέδια τῆς παρὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν ἐκεῖνο, τὰ δελφάκια, — δύο χαριτωμένα διδυμα ἑνδεκα ἐτῶν, — ἐπηγαίνοντο μὲ ἀνυπομο-

Ὁ ἴδιος, μετ' ὀλίγην ὥραν: — Περίεργον πράγμα! Ἐφαγα ὅλο τὸ ψωμί, καὶ ὅμως ὁ δείκτης δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του!

νησίαν, περιμένοντα τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἄν καὶ δὲν ἦτο ἡμέρα ὑποδοχῆς, ἡ μητέρα των εἶχεν ἐπισκέπτῃ. Ἐνας γηραιὸς κύριος τὴν ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σαλόνι πρὸ πολλῆς ὥρας, καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσαν ἔπασαν εἰς τὴν ἀπελπισίαν, βλέποντα ὅτι ἡ ὥρα ἐπροχωροῦσε.

— Θάργῃσωμεν, εἶπεν ἡ Λέλα στενάζουσα.

— Μποροῦσε νὰ διαλέξῃ ἄλλη ὥρα γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ κουτόγερος αὐτός, ἐμυρμούρισεν ὁ Λεῖλς. Θὰ μείνῃ πολὺ ἀκόμη, ὁ φλύαρος; Ἄν ἦμουν στὴ θέσιν τῆς μαμμᾶς, θὰ τὴν ἐδιωχνα.

— Νὰ σοῦ φέρω κανένα βιβλίον νὰ διαβάσῃς ἐν τῷ μεταξύ;

— Εὐχαριστῶ. Ἐδιάβασα ὅλο τὸ πρῶτ'.

— Μ' ἂν δὲν διαβάσουμε ἢ δὲν παίξουμε, ἡ ὥρα θὰ μᾶς φανῇ ἀτελείωτη. Παίζουμε μὴ ντάμα;

— Ὁχι! χρειάζονται σκέψεις καὶ ὑπολογισμοί! δὲν εἶνε διασκέδασις αὐτή... Κάνουμε σαπουνόφουσες;

— Ἀστετεύσαι, Λεῖλ! Αὐτὸ εἶνε παιγνίδι γιὰ μωρά. Ἐπειτα θὰ βρεῖουμε τὰ ρούχα μας.

— Μπα! φοροῦμε μὴ στιγμὴν τὰς ποδιές μας. Ἐλα λοιπόν, Λέλα! Εἶνε τόσο διασκεδαστικὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰς σαπουνόφουσας νὰ μεγαλώνουν, νὰ χρωματίζονται, νὰ πετοῦν...

— Καὶ νὰ σκάζουν... Ἀς εἶνε! ἄφου θέλῃς σαπουνόφουσες... Πάμε στὴν καμαρούλα.

Ἡ «καμαρούλα» ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὰ παιγνίδια. Δὲν εἶχεν οὔτε χαλί, οὔτε τοιχογράφον, οὔτε πράγματα εὐθραυστα. Τὰ διδυμα ἤμποροῦσαν ἐκεῖ-μῆσα νὰ χαλάσουν τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ σπάσουν οὔτε ἓνα βαζάκι.

— Ἀ, τί ὠραῖα! ἀνέκραξεν ὁ Λεῖλς

κατενθουσιασμένος, παρακολουθῶν διὰ τῶν ἐσθαρμῶν μίαν μεγάλην ἱριδοχρῶμην φούσκαν, τὴν ὁποίαν ἐπῆρεν ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον καὶ τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Κύτταξε, Λελοῦλα! ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανοῦ τόξου!

— Ἐξοχο! κρῖμα μόνον ποὺ δὲ βασιτᾷ πολὺ... Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ τρόπος, νὰ γίνωνται φούσκες στερεές σὰν γυάλινες.

Μολοντὶ ὁ γηραιὸς κύριος παρέτεινεν ἀκόμη τὴν ἐπίσκεψίν του, τὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἐσυλλογιζόντο πλέον, βυθισμένα εἰς τὸ παιγνίδι των. Ἐξαφνα ἐκραυγασαν ἀπὸ χαρὰν: Ἡ μητέρα των ἦτο ἐκεῖ, κοντὰ των, ὀρθή, μὲ τὸ καπέλλο ἐστὶ κεφάλι.

— Ἐσχαστήκαμε, βλέπω, μὲ τὸ παιγνίδι. Μήπως ἔχετε σκοπὸ νὰ μείνετε σπῆτι;

— Ἀ, μπᾶ, μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Λεῖλς. Καὶ ποῦ πηγαίνομε σήμερα;

— Λεῖλ, εἶπεν ἡ μητέρα μὲ ὕψος σοβαρὴν καὶ λυπημένην δὲν σοῦ ἀξίζει νὰ μᾶς συνοδεύσῃς. Οἱ βαθμοὶ σου εἶνε πολὺ κακοί. Καὶ ὄχι μόνον γίνεσαι ὀλονὲν ἀμελέστερος, ὀκνηρότερος, ἀλλὰ εἶσαι καὶ κακός.

— Κακός; ἰ ἐγώ, μαμμά;...

— Ἐσὺ, μάλιστα.

— Μὰ ποῖς τὸ λέγει αὐτό; Ἐγὼ δὲν ὀκνεῖνα κακὸ οὔτε σὲ μύγα!

— Ὁχι βέβαια, γιατί δὲ ἔπρεπε νὰ σηκωθῇς ἀπὸ τὴν καρέκλα σου γιὰ νὰ τὴν πιάσῃς. Χθὲς ὅμως, τὴν ὥρα ποῦ πήγαίνες ἐστὶ Σχολεῖο; εἶπες: «Ἄν ἐκαίγεται ἀπόψε τὸ Σχολεῖο, δὲν θὰ χαμὲ μάθημα σήμερα!»

— Ἐκείνη ἡ κακὴ ἡ Κατερίνα σοῦ τὸ ἐπρόφθασε καὶ αὐτὸ; Μὰ ἐγὼ ἔτσι τὸ ἔλεγα, ἀστετεύομαι. Δὲν ἐπιθυμοῦσα καθόλου νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα...

— Τότε ἔλεγες ψεύματα, ἢ μᾶλλον ψεύδεσαι τώρα. Συλλογίσθηκες τί κακὸ θὰ ἐγίνετο, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο ἡ εὐχή σου;

Ὁ μικρὸς κατέβασε τὰ μούτρα του.

— Συχώρεσέ με, μαμμά, καὶ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω. Μιὰ Πέμπτη μόνον ἔχουμε μὴ μᾶς τὴ χαλάρῃς καὶ αὐτὴ!...

— Χρῶστα χάρι ἐστὶν ἀδελφὴ σου, ποῦ εἶνε τόσο φρόνιμη καὶ ἐπιμελής. Σὲ παίρνω μαζὶ μας, γιατί ξέρω πῶς ἡ Λέλα δὲν θὰ δισκοδεῖξῃ ἂν σ' ἄφινᾳ ἐδῶ τιμωρημένο. Ἐλα! γι' ἀγάπην τοῦ βασιλικοῦ, ποτίζεσαι καὶ ἡ γάστρα.

— Εὐχαριστῶ, μαμμά.

Ὁ Λεῖλς ἐπῆδρσεν εἰς τὴν λαιμὸν τῆς μητέρας του, ἡ ὁποία τὸν ἐφίλησε μὲ τρυφερότητα βλέπουσα τὰ μάτια του δακρυσιμένα...

— Καὶ τώρα, ἐμπρός! εἶπε.

— Καὶ ποῦ θὰ πάμε; ἠρώτησεν ἡ Λέλα.

— Εἰς τὸν κινηματογράφον!

Διπλὴ κραυγὴ χαρᾶς ὑπεδέχθη αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ μετὰ μίαν ὥραν τὰ παιδιὰ παρευρίσκοντο, διὰ πρώτην φοράν, εἰς παράστασιν κινηματογράφου.

Ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῆτι, ἔτρεξαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ Κατερίνα ἐτοίμαζε τὸ βραδυνὸν γεῦμα. Ὁ Λεῖλς εἶχε λησμονήσῃ ὅλως διόλου τὴν ἀκριτομυθίαν τῆς γραιᾶς μαγειρίσσης. Ἄλλως τε δὲν ἦτο καθόλου μνησίκακος.

— Ἀ, νᾶξερές τί ὠραῖα ποῦ ἦταν! τῆς ἐφώνησε. Διασκεδάσαμε πολὺ, σπαρταρήσαμε ἀπὸ τὰ γέλια... Φαντάσου, νὰ βλέπῃς ἓνα ζητιάνο χωρὶς πόδια, καθισμένο ἐπὶ τὴν ἄκρην τοῦ πεζοδρομίου. Νὰ περνοῦν κυρίες, κύριοι, κορίτσια, παιδιά, καὶ ὅλοι νὰ τοῦ ρίχνουν πεντάρες ἐστὶ δίσκο του. Ἐξαφνα νὰ τὸν πλησιάζῃ ἓνας ἀστυφύλακας καὶ νὰ τοῦ γυρεύῃ τὴν ἀδεία του. Ἐκεῖνος νὰ τοῦ παρουσιάξῃ ἓνα χαρτί. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ τὸ διαβάξῃ ὁ ἀστυφύλακας, μπᾶμ! ὁ καλὸς σου ὁ ζητιάνος νὰ βγάξῃ πόδια, καὶ τί τόσες ποδάρες, καὶ νὰ τὸ σκάξῃ σὰν κλέφτης!... Ἐπειτα ἀνάδουν πάλι τὰ φῶτα. Δὲν ξέρει κανεὶς ἂν τὸν ἔπιασαν.

— Ἐμένα μ' ἄρεσε πολὺ καὶ ὁ μαξιλαροπόλεμος, εἶπεν ἡ Λέλα. Ἐνα σωρὸ κοριτσάκια σηκώνονται ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ κτυποῦνται μὲ τὰ μαξιλάρια τους. Τὰ μαξιλάρια ἀνοίγουν, χύνονται, καὶ ὅλα ἐκεῖ-μέσα σκεπάζονται 'ς ἓνα σύννεφο ἀπὸ πούπουλα. Δὲς καὶ ἦταν ἀληθινὸ!

— Ἀλλὰ τὸ ὠραιότερο ἦταν τὸ ταξίδι 'ς ἓνα ἄστρο, ὑπέλαβεν ὁ Λεῖλς σοβαρώτατος. Ἐνας σοφός, ἐκεῖ ποῦ ἔδλεπε τὴν ὑπὴρ-ρέτριά του νὰ πλένῃ, τοῦ ἔλθε ἡ ἰδέα νὰ στερεοποιήσῃ μὴ σαπουνόφουσα, μὴ μεγάλη σαπουνόφουσα, μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον, γιατί μπαίνει μέσα καὶ κάθεται μὴ χαρά, μ' ὅλην τὴν ὀμπρέλλα του... Ἐπειτα ἀνεβαίνει ὡς ἓνα ἄστρο...

— Ἀλλὰ καταρακὺλᾷ ἀπὸ ἐκεῖ, πῶς γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ἀνέβηκε, προσέθεσεν ἡ Λέλα. Ἀλήθεια, Λεῖλ, θυμᾶσαι τί λέγαμε ἴσα-ἴσα τὸ ἀπόγευμα, ποῦ κάναμε σαπουνόφουσες; : «Ἐπρεπε νὰ βρεθῇ τρόπος νὰ γίνωνται στερεές σὰν γυάλινες...»

— Καλλίτερα νὰ βρισκότανε τρόπος νὰ μαθαίνετε τὰ μαθήματά σας, εἶπε τότε ἡ Κατερίνα καὶ δὲν θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο: φθάνει νὰ τὰ διαβάξτε!

— Ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Λεῖλς μὲ ἀγαθότητα ἀλλὰ...δὲν τὸ κατορθῶνω ποτέ. Ἀ, ναί! ἂν τὴν ὥρα ποῦ λέω μάθημα ἀπέξω, ἔδλεπα ὅλες τὶς λέξεις νὰ γράφονται μόνες τους ἐστὶ ταβάνι

τοῦ σχολείου, ὥστε νὰ μὴν ἔχω παρὰ νὰ τὶς διαβάξω... ἢ ὅταν μᾶς βάζουν νὰ γράψωμε καθ' ὑπαγόρευσιν, νὰ κάμωμε ἑκθεσί ἢ ὅ,τι ἄλλο, ἂν εἶχα μὴ πέννα ποῦ νὰ γράφῃ μόνῃ της, καὶ νὰ ποκρίνεται εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, καὶ νὰ λύῃ ὅλα τὰ προβλήματα, — τότε μάλιστα! ὅθ' ἦμουν ἢ δὲν θὰ ἦμουν ὁ πρῶτος ἐπὶ τὴν τάξιν μου; καὶ ὅθ' ἦταν ἢ ὄχι εὐχαριστημένη ἡ μαμμά;

Διεκόπη ἀπὸ μίαν μικράν, πολὺ μικράν μπατισίτσαν, ἡ ὁποία μόλις ἀντήχησεν ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

Ἦτο ἡ μητέρα των παιδιῶν, ἡ ὁποία ἤρχετο κατὰ τὴν συνήθειάν της εἰς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ ρίψῃ μίαν ματιὰν εἰς τὰ φαγητά.

— Διὰ τί νὰ ἐπιθυμῇς τὰ ἀδύνατα; εἶπε. Δὲν εἶσαι σὺ πῶς κουτός ἀπὸ τοὺς ἄλλους; ἔχεις λαμπρὴν μνημονικὴν καὶ ἂν ἤθελες μόνον νὰ κοπιᾷς λιγάκι... — Ὁχι κοπιᾷς, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι. Καὶ ἀπὸ αὐριο μάλιστα.

— Καὶ γιατί ὄχι ἀπὸ σήμερα; Αὐριο ἔχετε διαγωνισμὸν ἱστορίας καὶ γεωγραφίας. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἐτοίμασες ἀκόμη τίποτε.

— Ὁ, ναί, ἐμελέτησα τὸ μάθημα... — Πρέπει νὰ τὸ ξαναμελετήσῃς πολὺ, ἀπόψε πρὶν κοιμηθῇς, νὰ τὸ διαβάσῃς καλά. νὰ κυττάξῃς λίγο καὶ τὸν ἄτλαντά σου... Ὁχι εἶμαι τόσο εὐτυχής, ὅταν ἰδῶ πῶς δὲν θὰ εἶσαι πιά ὁ τελευταῖος!

«Καλλίτερα νὰ βρισκότανε τρόπος νὰ μαθαίνετε τὰ μαθήματά σας...» (Σελ. 305, στ. α').

— Ὁχι δὲ ὁ τελευταῖος, μαμμά! Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἦμουν ὁ προτελευταῖος. Τελος πάντων, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ μελετήσω. Ἀχ, πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν μέγας, γιὰ νὰ μὴν κάμνω πιά τίποτε!...

— Ἐτσι εἰ; νομίζεις ὅτι οἱ μεγάλοι δὲν ἐργάζονται;

— Ναί! ἀλλὰ μόνον ὅταν θέλουν! ἔπειτα μποροῦν καὶ ἐκλέγουν τὴν ἐργασίαν ποῦ τοὺς ἀρέσει.

— Μιᾶς σὰν μωρό. Μὰ δὲν βλέπεις τὸν πατέρα σου, ποῦ κάθεται ὅλη τὴν ἡμέρα κλεισμένος ἐστὶ γραφεῖό του; καὶ

πολλὰς φορές μὲ ὀχληροτάτη ἐργασία; — Ὁ μπαμπᾶς εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ ζῇ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του.

— Ὁ πατέρας σου δὲν εἶνε πλούσιος. Μὲ πολλοὺς κόπους κατορθώνει νὰ μᾶς ζῇ καλά. Ἀλλὰ καὶ ἑκατομμυριοῦχος νὰ ἦτο, δὲν θὰ ἔμενεν ἀργός. Ὁ ἀνθρώπος πρέπει πάντα νὰ γίνεται χρήσιμος. Ἡ πληθεὺς τιμωρεῖ σκληρὰ ὅσους περνοῦν τὴν ζωὴν των ἀργοί.

Εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Λεῖλς ἀποσύρθηκε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐσυλλογίζετο τὰ λόγια τῆς μητέρας του.

— Ὁλοὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια μᾶς κοπανίζουν οἱ γονεῖς. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς δὲν ἦλθαν στὸν κόσμον, παρὰ γιὰ νὰ συμβουλευθῶν τὰ παιδιὰ τους. Δάσκαλοι καὶ αὐτοί, ἀλλὰ χωρὶς βιβλίον...

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν θὰ στενοχωροῦμαι καθόλου ἂν ἦμουν ἀργός. Ἀπεναντίας, ἡ ἐργασία μὲ στενοχωρεῖ. Ἐλα, ἄς ξαναδιαβάσω λιγάκι τὴν ἱστορίαν μου. Ἀ, τί σκοτούρα!.. Καὶ ἔπειτα, ἄμα τελειώσω, πρέπει νὰ μελετήσω γεωγραφία... Ποιός, νᾶξερᾳ, ἐφεῖρε τὰ μαθήματα, τοὺς διαγωνισμούς, τὴν γεωγραφία!.. Πόσο ὠραιότερος εἶνε ὁ κινηματογράφος!..

Ὁ Λεῖλς ἐχαρκτηρίσθη ἀρκετὰ μὲ τὰ ἴδια του λόγια. Ἦτο μᾶλλον ἐξυπνος παρὰ κουτός, μᾶλλον καλὸς παρὰ κακός· ἀλλ' ἡ ἀκατανίκητος ὀκνηρία του ἤπειλε νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλα του τὰ προτερήματα.

Ἡ ἀδελφὴ του Λέλα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο διόλου εὐφυεστέρᾳ ἀπ' αὐτὸν, ἔκαμνεν ἐν τούτοις λαμπρὰς προόδους, χάρις εἰς τὴν θέλησίν της καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. Τὰ δύο διδυμα εἶχαν ἀρχίσῃ μαζὶ μουσικὴν· ἀλλ' ὁ Λεῖλς τὴν ἐβαρύνθη γρήγορα, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ποῦ ἀπατοῦσαν κάποιον κόπον· ἡ Λέλα ὅμως ἐπέμεινε καὶ ἔμαθε κατὰ νὰ παίξῃ ἀπὸ τώρα στὸ πιάνο. Ὁ ἀδελφός της μετενόετο ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ πολὺ ἄργά...

Ἡ Λέλα ἐλυπεῖτο τὸν ὀκνηρὸν καὶ πολλάκις προσεπάθει νὰ τὸν βοηθῇ. Ὅταν εἶχε νὰ κάμῃ καμμιὰ μετάφρασιν, αὐτὴ ἔφαγγεν εἰς τὸ λεικόν, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάτῃ ἀπὸ τὸν κόπον. Καὶ ὅταν τοῦ ἐδᾶξαν ὡς τιμωρίαν ἀντιγραφὴν — πρᾶγμα ποῦ συνέβαινε πολὺ συχνά, — ἐμμεῖτο τὸ γράψιμόν του καὶ τοῦ ἔγραφε καὶ αὐτὴ μερικὰς σελίδας. Αὐτὰ τὰ δείγματα τῆς ἀγάπης τὸν ἔκαμαν εὐγνώμονα, τὸν συνεκίνηον μάλιστα· ἐλάμβανε τὰς καλλιτέρας ἀποφάσεις, ἀλλ' οὐδέποτε τὰς ἐδᾶξεν εἰς ἐνέργειαν. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΗΡΑ ΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

“Ολων σχεδόν των αγρίων λαών, από των Έσκιμώων μέχρι των κατοίκων της Γης του Πυρός, και από των Ουτεντότων μέχρι των νομαδικών φύλων της Σιβηρίας, ή θρησκεία, καθώς γνωρίζετε, είναι ειδωλολατρική, δηλαδή γενικής θεοποίησης αντικειμένων της φύσεως.

Τὰ ελάττηα της θεοποίησης αυτής είναι πολλά και ποικίλα. Παραδείγματος χάριν: ο φόβος, τον έποιν έμπνεί ύψηλόν έρος, άπότομος βράχος, άγριον θηρίον ή εγγνώμοσύνη προς ποταμόν, εις τον έποιν όφείλεται ή ευφορία της χώρας, ή προς χρήσιμόν οικιακόν ζών, ή προς δένδρον ευεργετικόν, τὰ φυλλάμαα του όποιου προφυλάτουν τους άγρίους από την βροχήν και τας καυστικές ακτίνας του ήλιου, οι δε καρποί του τους τρέφουν, τὰ δε φύλλα του τους ένδύουν, τὰ δε ξύλα του τους θερμαίνουν· τέλος ή κατάπληξις και ή θανμασμός προς τού ήλιου, των άστέρων, του πυρός, ή άπλως προς της ώραιότητος και της ευφύας ενός ζώου.

Ούτως εις μερικά μέρη λατρεύονται οι έλέφαντες· άλλου οι όφεις, οι έποιοι θεωρούνται σύμβολα της άνακαινίσεως και άναστασεως, ένεκα της άνανέωσης του δέρματος των· άλλου, έπως εις τὸ Μεξικόν, τὰ πτηνά, θεοποιούμενα ως προσωποποιήσεις του άέρος και της καταιγίδος· άλλου ή ήλιος, ή σελήνη, οι άστέρες τὸ πῦρ (πυρολάτραι, ήλιολάτραι, αστρολάτραι κτλ.)

Κύριον χαρακτηριστικόν των θρησκείων των αγρίων είναι ή προς τους νεκρούς προγόνους τιμή. Τους τιμούν διά νά έχουν την ευνοϊάν των. Πιστεύουν ότι αι ψυχαί έπικούν εις άλλον βίον, έμοιον με τον έπίγειον· άλλ ή ιδέα της μετα θάνατον άναμοιβής ή τιμωρίας (Παράδεισος και Κόλασις) άπαντάται μόνον εις τας πλέον προηγμένας φυλάς. Εις την Καλλιφορνίαν θάπτουν τους νεκρούς με ύποδήματα χάριν του μέλλοντος μακρού ταξειδίου. Οι Αυστραλοί πάλιν νομίζουν, ότι οι Λευκοί είναι νεκροί της φυλής των έπανερχόμενοι εις τον κόσμον υπό άλλην μορφήν. Και ή ιδέα της μετεμψυχώσεως είναι κατά τὸ μάλλον ή ήττον γενική.

Η έννοια των θεών και των πνευμάτων άποκτάται διά της προσευχής, της μαγείας, και των έξορκισμών, — οι ιερείς των Αγρίων είναι έατροί, μάγοι και έξορκισαί, — άλλ ή ιδέα διά των θυσιών. Παρ' όλας τας προσπαθείας των χριστιανών ιεραποστόλων, αι άνωθροποθυσίαι εις την Αμερικήν και την Αυστραλίαν ύφιστανται ακόμη και θεω-

ρουνται ως ή ύψιστη ένδειξις άφοσιώσεως προς τὸ θεόν, προς τὸ όποιον προσφέρεται ή πολυτιμώτερον! Διά τούτο συνήθως διά τας θυσίας εκλέγονται οι άκαριότεροι νέοι.

Εις πολλά μέρη, τὰ ούματα, πρό της σφαγής, γίνονται αντιπείρμενα θείας τιμής, και μετά την σφαγήν τὰ πτώμαα των χρησιμεύουν ως τροφή εις τους ένοφύλους προς μετάδοσιν θείας ίσχους.

Και ή στίξις των σωμάτων ως θρησκευτικόν έθιμον άπαντά εις πολλάς φυλάς, ιδίως εις την Αυστραλίαν. Πλήθος δε κανόνων περί άπηγορευμένων και έπιτρεπομένων τροφών, και άλλων αντικειμένων, χαρακτηρίζει τας θρησκείας ταύτας.

Πόσα εκατομμύρια ανθρώπων εύρίσκονται σήμερα εις την κατωτάτην τούτην θρησκευτικήν βαθμίδα; Η άπάντησις δέν είναι πολύ εύκολος. Η στατιστική των θρησκείων παλαίει κατ' άνυπερβλήτων προσκομμάτων, έχι μόνον διότι π:λλών μερών της Γης άγνοούμεν και κατά προσέγγισιν τὸν πληθυσμόν των κατοίκων, (π. χ. της Αφρικής, Νοτίου Αμερικής, Σινικής, της όποιας μόνως τὸν πληθυσμόν άλλοι καταριθάζουν εις 350 εκατομμύρια και άλλοι αναριθάζουν εις 430), άλλά και διότι πολλούς κατοίκους της Γης δέν γνωρίζομεν εις ποίαν θρησκείαν νά κατατάξωμεν. άφού και οι ίδιοι δέν γνωρίζουν τούτο, ως συμβαίνει μάλιστα εις την Σινικήν και την Ιαπωνίαν.

Ακόμη και περί της θρησκείας του πολιτισμένου κόσμου, της χριστιανικής, δέν έχομεν άκριβείς αριθμούς, άφού οι μὲν ύπολογίζουν τους Χριστιανούς εις 520 εκατομμύρια, οι δε αναριθάζουν αυτούς εις 590!

Όπωςδὴποτε, εάν κατά τους πιθανώτερους ύπολογισμούς άποδεχθώμεν τὸν πληθυσμόν της Γης άποτελούμενον από 1630 εκατομμύρια, περί τὰ 120 εκατομμύρια δυνάμεθα νά κατατάξωμεν εις την κατωτάτην τούτην θρησκευτικήν βαθμίδα. Τὸ 1/13 δηλ. των ανθρώπων εύρίσκεται εις την πρωτογενή εκείνην κατάστασιν, ή όποια λατρεύει τὸ κτίσμα αντί του κτίσαντος.

Και όμως παρά τὸ βάρβαρον, διεστραμμένον και αίμοχαρές, εύρίσκομεν και εις τους λαούς τούτους τιμὴν και σέβας προς κάτι υπερέσμιον, και την άρχήν σοφίας, δηλαδή τὸν φόβον του θείου και την πεποίθησιν εις αυτό. Είνε και διά τους δυστυχείς τούτους Ειδωλόλατρας ή θρησκεία τὸ βάλσαμον τὸ καταπαρύνον τας εδύνας των, τὸ φῶς τὸ παρέχον την έλπίδα, τὸ ιδανικόν προς άνώτερον βίον, εις τον όποιον άτενίζει ή τάλαινα ψυχή των!

(Εράνισμα)

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1909

[Η Διάπλασις θά στείλῃ έντυπον ψηφοδέλτιον προς όλους τους δικαιούμενους νά ψηφίσουν]

1.— Προκηρύσσεται Δημοψήφισμα των συνδρομητών της Διαπλάσεως προς άνακήρυξιν του άριστέρου ψευδώνυμου του 1909.

2.— Έκλέξιμα ψευδώνυμα είναι μόνον όσα εφάνησαν ή θά φανούν εις την Αλληλογραφίαν του τέμου τούτου, ήτοι εις την στήλην ‘Εγγράσεις Ψευδώνυμων’, είτε ως νέα ψευδώνυμα, είτε ως άνανέωσεις παλαιών, εις τὰ φυλλάδια τὰ από 1ης Δεκεμβρίου 1908 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1909.

3.— Έκλογείς είναι όλοι οι συνδρομηταί (συνδρομηταί και άδέλφια των, — έχι περισσότερα από πέντε, κατά τὸν Κανονισμόν των Ψευδώνυμων), όσοι έχουν ήδη ή θά λάβουν ψευδώνυμον διά τὸ 1909, μέχρι του τελευταίου φύλλου του Νοεμβρίου.

4.— Η ψηφοφορία θά γίνη διά ψηφοδελτίων. Πρός πάντας, όσοι έχουν δικαίωμα ψήφου ή θά τὸ άποκτήσουν, κατά τὰ άνωτέρω, μέχρι τέλους Νοεμβρίου, θά στείλω από έν έντυπον ψηφοδέλιον, τὸ όποιον έκαστος ψηφοφόρος πρέπει νά συμπληρώσῃ ιδιοχείρως και εδαναγνώστως, και νά τὸ άποστρέψῃ εις τὸ γραφεῖόν μου.

5.— Τὸ προς συμπλήρωσιν ψηφοδέλιον θά τυπωθῇ εις μεγαλύτερον σήμα κατά τὸ εἶδος ύπόδειγμα:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Όνομα εκλογέως:

Ψευδώνυμον:

Εν τῇ 190

.....

Έκ των έν τῇ ‘Διαπλάσει’ του 1909 εγγραφέντων ψευδώνυμων, μου ήσαν περισσότερον τὰ έπόμενα δέκα, τὰ όποια άναγράφω κατά τάξιν προτιμησῶς μου:

1ον

2ον

3ον

4ον

5ον

6ον

8ον

9ον

10ον

Υπογραφή ιδιοχείρως

6.— Τὸ Ψηφοδέλιον, τὸ όποιον θά λάβῃ έκαστος προς συμπλήρωσιν, θά φέρῃ προς διάκρισιν ένα αριθμόν άναποκρινόμενον προς τὸν αριθμόν υπό τὸν όποιον είναι εγγεγραμμένος ο συνδρομητής εις τὸ Βιβλίον των Ψευδώνυμων. Επομένως έκαστος δέν εἴμπερ νά στείλῃ παρά τὸ Ψηφοδέλιον τὸ όποιον θά λάβῃ· οὔτε δηλ. νά τὸ παραχωρήσῃ εις άλλον, οὔτε αὐτός νά δεχθῇ άλλο προς συμπλήρωσιν. Καί άπαξ έστειλε τὸ δικόν του, οὔδεν δικαίωμα πλέον έχει οὔτε νά τὸ άποσύρῃ, οὔτε νά τὸ επιδιορθώσῃ, οὔτε νά ζητήσῃ νά τὸ άντικαταστήσῃ.

7.— Μεταξύ των δέκα ψευδώνυμων, τὰ όποια θά εκλέξῃ έκαστος, δικαιόται νά συμπληρώσῃ καί τὸ δικόν του. Καί μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν θά λάβῃ τὸ έντυπον Ψηφοδέλιον (μέσα Δεκεμβρίου) έχει καιρόν νά σκεφθῇ ποία είναι τὰ δέκα ψευδώνυμα της άρεσκείας του, ώστε εὐθὺς άμα τὸ λάβῃ, νά τὰ γράψῃ και νά τὸ άποστρέψῃ.

8.— Τὸ έντυπον Ψηφοδέλιον, τὸ όποιον θά σταλῇ προς ένα έκαστον των ψηφοφόρων, θά φέρῃ όπισθεν τὴν προθεσίαν, μέχρι της όποίας θά δύναται οὔτος νά τὸ άπιστρέψῃ.

9.— Δέκα ψευδώνυμα, έκ των εκλεξιμων, τὰ μέλλοντα νά συγκεντρώσουν τας περισσότερας ψήφους, θά βραβευθῶν, ήτοι έν με Α' Βραβεῖον, δύο με Β' Βραβεῖον, τρία με Γ' Βραβεῖον, και τὰ λοιπὰ τέσσαρα με Ε' Βραβεῖον, κατά σειράν πλειονοψηφίας. (Εν περιπτώσει ίσοψηφίας μεταξύ δύο ή περισσότερων ψευδώνυμων, τὸ Βραβεῖον θά πονεμθῇ διά κλήρου).

10.— Οὔτω γινόμενης της διαλογῆς των ψήφων, εις τὸ Γραφεῖόν μας θάποτελεσθῇ έν Ψηφοδέλιον, τὸ όποιον όνομάζομεν Πρότυπον Ψηφοδέλιον της Διαπλάσεως. (Διότι θάναγράφῃ τὰ δέκα ψευδώνυμα, τὰ όποια διά της ψήφου των φύλων της, θά παραδεχθῇ και θά βραβεύσῃ ως άριστέρα ή Διάπλασις.) Λοιπόν, δέκα άλλα ψηφοδέλτια εκλογέων ήτοι τὰ συμφωνούντα περισσότερον με τὸ Πρότυπον Ψηφοδέλιον της Διαπλάσεως, θά βραβευθῶν κατά σειράν, ήτοι με Α' Βραβεῖον έκείνο ποῦ θά συμφωνῇ περισσότερον όλων, με Β' Βραβεῖον τὰ δύο έπόμενα, με Γ' Βραβεῖον τὰ τρία έπόμενα, και με Ε' Βραβεῖον τὰ λοιπὰ τέσσαρα. (Εν ή περιπτώσει δύο ή περισσότερας ψηφοδελτίων, έκ των άξιων Βραβεῖον, είναι έντελώς όμοια μεταξύ των, τὸ Βραβεῖον θά πονεμθῇ διά κλήρου).

11.— Οι κάτοχοι των βραβευμένων ψευδώνυμων, ως και οι άποστειλάντες τὰ βραβευμένα ψηφοδέλτια, θά λάβουν ως βραβεῖα τὰ έπόμενα δι' όλους τους Μεγάλους Διαγωνισμούς (Ίδε ‘Οδηγόν, Κεφ. Ε.) θά δημοσιευθῶν δέ αι εἰκόνας και των δέκα βραβευησομένων κατόχων ψευδώνυμων, έν συμπλέγματι· έκ των βραβευησομένων όμως εκλογέων, μόνον ή εἰκὼν του πρώτου.

12.— Όσοι δέν έλαβαν ακόμη ψευδώνυμον διά τὸ 1909, και έπιθυμοῦν νά λάβουν μέρος εις τὸν Διαγωνισμόν, είτε ως εκλογείς είτε ως υποψήφιοι, δύναται κατά τάνωτέρω άποκτήσουν τὸ δικαίωμα τούτο, άν φροντίσουν νά τοίς εγκριθῇ ψευδώνυμον πρό της 30 Νοεμβρίου ε. ε.

Αήλωσης.— Κόμματα, ένώσεις, εκλογικούς συνδυασμούς κτλ. ή Διάπλασις του λοιπού δέν άναγνωρίζει. Απαγορεύεται όθεν ή δημοσίευσις Μικρών Αγγελιών σχετικῶν προς τὸ Δημοψήφισμα έξ όνόματος κομμάτων, άρχηγών, κομματικῶν υποψηφίων κτλ. Οι συνδρομηταί μας είναι βέβαια έλεύθεροι νά συνεννοούνται και νά συνδυάζωνται κατ' ήλιαν, νά ζητούν άμοιβάτως ψήφους, κτλ. Αλλ' αι τοιαῦτα ένέργειαι δέν θά φαίνονται και δέν θάναφέρωνται διόλου εις τὸ φύλλον. Αι μόναι Μικραί Αγγελίαι, αι σχετικαί προς τὸ Δημοψήφισμα, αι όποιαι έπιτρέπονται εις τὸ εἶδος, είναι συστάσεις και έπαινοι ψευδώνυμων προς ψήφισιν, ή άπλῃ άναγραφῇ αὐτῶν προς ύπόμνησιν Αλλὰ χάριν οικονομίας, δύο ή περισσότεροι συνδρομηταί δύναται νά δημοσιεύουν Μικράς Αγγελίας περί των ψευδώνυμων των από κοινού.

Αι ώραιότεραι Μικραί Αγγελίαι, αι σχετικαί προς τὸ Δημοψήφισμα του 1909, θά βραβευθῶν κατά τους όρους του Μ. Διαγωνισμού, του προκηρυσσομένου κατωτέρω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διά νά μή παραπληγῇ τὸ φύλλον των, νά δηλώνουν άμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εις τὸ Γραφεῖόν μας, άποστέλλοντας και 50 λεπτά διά τὴν έκτύπωσιν της νέας ταχυίας. Αλλως δέν εὐθυνόμεθα διά τὴν άπώλειαν του φύλλου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΙΚΡΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Καθὼς είπομεν εις την άνωτέρω προκήρυξιν του Δημοψηφισματος, αι Μικραί Αγγελίαι, αι σχετικαί προς αὐτό, θά είναι ως έπί τὸ πλείστον έπαινοι των διαφόρων ψευδώνυμων, των άξιούντων νά ψηφισθῶν.

Αι τοιούτοι είδους Μικραί Αγγελίαι δύνανται και πρέπει νά είναι ώραιαι, γλαφυραί, ευφρεῖς. Διά νά συντελέσω δέ και εἰς τούτο, άπεφάσισα νά βραβεύσω τας ώραιότερας εις: πρωτοφανῇ Μικρὸν Διαγωνισμόν Αγγελιών.

Εις τὸν Διαγωνισμόν τούτον θά λάβουν μέρος αὐτοδικαίως όλοι όσοι θά δημοσιεύσουν μίαν ή περισσότερας Μικράς Αγγελίας, σχετικὰς με τὸ Δημοψήφισμα, από του προσεχούς φύλλου μέχρι του τελευταίου του Νοεμβρίου συμπεριλαμβανομένου.

Επειδή πολλοί βεβαίως θά δημοσιεύσουν περισσότερας της μιάς Μ. Αγγελίας, δηλοῦται ότι έκαστος θά λάβῃ μέρος εις τὸν Διαγωνισμόν μόνον με μίαν, ήτοι τὴν ώραιότεραν του. Επομένως θά έχῃ κανείς τὴν πιθανότητα νά βραβευθῇ και μίαν μόνον ώραιάν Αγγελίαν άν δημοσιεύσῃ, δέν θά ήμπορῇ δέ νά λάβῃ πλέονα του ενός βραβεῖου, όσαίδηποτε και άν είναι αι ώραιαί του Αγγελίαι. Ενωσείται όμως, ότι μεγαλύτεραν πιθανότητα βραβεῖου θά έχῃ δέ μέλλοντα νά δημοσιεύσῃ περισσότερας της μιάς Μ. Αγγελίας.

Βραβεῖα θά πονεμθῶν τὰ έπόμενα δι' όλους τους Μικροὺς Διαγωνισμούς, περί των Ίδε ‘Οδηγόν, Κεφ. Ε' (εις τὸ α' φύλλον, σελ. 10).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τὸ μάθημα της Γεωγραφίας.

— Πές μας τὰ όρη της Εύβοίας.

*Ο Μολιτης, άφού ειπε δύο-τρια, παύει.

— Δέν έχει κανένα άλλο;

*Αλλος μολιτης ψιθυρίζει εις τὸ αὐτὸ του έρωτωμένου.

— Όχι!... πές Όχι!..

Και έκείνος θυμόναι:

— Μα πῶς νά πῶ ‘Όχι’ άφού έχῃ;

*Εστάλη υπό του Έλευθέριου Έλληνο

Μεταξύ φύλων:

— Αχ! τί υπέφερα καιμένη! Τι τρομερή άρρώστεια. Φαντάσου, διπλή περιπνευμονία...

— Υπέφερες σάν και μένα; Ποτέ! Έγώ είχα... περιπνευμονία τριπλή!

*Εστάλη υπό της Ηχούς της Αίμνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

*Ασιν της Ιωνίας, ή Ολιβερά είδησις ποῦ μου μεταδίδεις μου φαίνεται άπίθανος, ως κρίνω από τὴν συνοδευσαν τὴν ιδιήν σου έπιστολήν του εξαδέλφου του αγαπητοῦ μου φίλου. Αλλως, άν τὴν έπίστευα, θά ήμουν άπαρηγόρητη...

Μικρά Μυστικά σου έστειλα, Δέα. Είνε ανάγκη νά ψηφίσῃς κόμμα; Και δέν ψηφίζεις άπλῶς τὰ ψευδώνυμα ποῦ θεωρεῖς ώραιότερα; Είνε ο μόνος τρόπος διά νάπαλλάξῃς από τὴν άμηχανίαν.

Έκλαυσά κ' εἰγὼ όταν εδιάβασα αὐτὸ μικρὸ και φαρμακωμένο γράμμα σου, Διακριθείσα Αρσενικής. Τί φοβερὸν δυστύχημα νά χάσῃς τὸν καλὸν σου πατέρα! Ο Θεός νά σε παρηγορήσῃ, αγαπητὴ μου φίλη, και άλλην λύπην νά μή σοῦ δώσῃ!

*Εθνική Παλιγγενεσία, νομίζω ότι σοῦ άπήνησα εις τὴν περί παραρτήματος πρότασιν. Ναι, ένθυμούμαι τὸ ‘ελληνικόν σύστημα της Διαπλάσεως’ ήτο ευφύστατον, και έλυπηθην μάλιστα ποῦ ο χώρος δέν μου επέτρεψε τότε νά τὸ δημοσιεύσω. — Γράψε όλίγον άριστέρα, διά νά μή κουράζωνται τὰ μάτια μου όταν σε διαβάξω.

*Ο αριθμός της άποδείξεώς σου, Δαφνοστεφανομένη Έλληνοπούλα, είναι 859. Γράψε μου τώρα ποῦ εἴγυρισες από τὴν έξοχόν, όπου, φαίνεται, δέν υπήρξε χαρτὶ και καλαμάρι.

Φαντάζομαι τί θά υπέφερες, Αφροδίτη... ἀλλ' άφού τὸ περατοποίη, δέν πειράζει. Η έπιστολή σου μ' ευχαρίστησε πολύ. Περιγράφει τόσον ζωηρά τὴν χαράν της άναρρώσεως. Προσπάθει λοιπόν, Νύμφη του Νείλου, νάναπληρώσῃς τὸν άπολεσθέντα καιρόν, και μή φοβάσαι ότι θά σε βαρεθῶ ποτέ. Τετράδι έστειλα.

Πολύ μ' ευχαρίστησεν ή ώραιοτάτη έπιστολή σου, Γεώργιε Σ. Α. Ενόμιζες ότι έπρεπε νά σε γνωρίζω διά νά σε βραβεύσω; Δέν ήρκει ότι έστειλεις τὴν καλλιτέραν λύσιν; Η φωτογραφία σου έλήφθη και θά δημοσιευθῇ πολύ γρήγορα.

Η Χείρ Βοηθείας, έπιστρέφουσα εκ Τήνου εις Πόρτ-Σαίτ, έπέρασεν από τας Αθήνας και μ' έπισκέφθη εις τὸ γραφεῖόν μου. Με μεγάλην μου χαράν έκαμα τὴν γνωριμίαν της. Τι καλὸ κορίτσι!

*Αραίας έπιστολάς μου έστειλαν αὐτὴν την έβδομάδα και οι έξις προς τους όποιους ο χώρος δέν μου επέτρεπε νάπαντήσω έκτενώς, ως έπιθυμῶν: Μαγαμένη Φύσις (τελος πάντων!) Συμυραῖος Κήρυξ (θερμὰ συγχαρητήρια!) Δεσβία Αηδών, Παλλὰς, Σκότος, Δαφνοστεφής Σημαία, Αθάνατος, Έλλάς και Έλληνική Σημαία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Σημαία Ονειροφάνταστη, α. (Χ. Σ.) Βουλγαρομάχος α. (Β. Δ) Ράβδος του Μουσεως α. (Κ. Χ.) Ξανθή Αλεξανδρινή, α. (Φ. Π.) Βασίλισσα των Αμαζόνων, α. (Δ. Π.) Ηφαιστος, α. (Ν. Ε.) Θυμωμένος Κόκων, α. (Α.) Δέων της Αφροίτης, α. (Ε.) Κορυφή του Όλύμπου, α. (+) Κοινιλία, α. (Ι) Κρανίη της Παϊρόδος, α. (3=!) Λευκόλενος Ηρα, α. (Ι) Μικρός Αστρονόμος, α. (Α. Ε.) Μικρός Βοσκός α. (Ε.) Αραπάκος, α. (Β. Χ.) Μικροκαμωμένη, α. (Κ. Ο.) Αράχνη, α. Βοώπις Ηρα, α. Γλυκὸ Αλάτι, α. (!) Δοξαμένη Σημαία, α. (Σ. Ο.) Εργάνη Αθηνά, α. (*) Εργατική Μέλισσα, α. (Α. Ρ.) Εργατικός Μυρμηξ, α. (Γ. Κ.) Κορυδαλλός, α. Κορυθαίολος Έκτωρ, α. Λευκός Κύνος, α. (Ε. Σ.) Νευροπάστον, α. (2+) Πατριὸ Διαβολάκι, α. (+) Κορινθιακή Σαφίς, α. Μικρά Μάγισσα, α. Μικρόβιον, α. (Μ. Π.) Σουσουράδα, α. (Α. Τ.) Πεινασμένος Λύκος, α. (Α. Μ.) Πελαγός, α. Σοφὸ Παιδάκι, α. (Α. Τ.) Ναυοικὴ Φιλόχαμος, α. (Ρ. Α.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Οὔδεμία πρότασις δημοσιεύεται, άν δέν συνόδεύεται υπό άντιτίμου ως έξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις λεπτά 25. Διά τας έπί πλέον του αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ή λέξις. Προτείνονται μόνον οι έχοντες ψευδώνυμα ισχυρόν διά τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ισχυρόν διά τὸ έτος τούτο. Προτάσεις με δνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηχημένα, δέν δημοσιεύονται. Ο έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δέν άναπέδωκεν είςεί ο προτείνων.

Μ. Μυστικά έπιθυμῶν νάναλλάξουν: ή Νύμφη του Νείλου (0) με Γλυκίαν Έλ- ή Απολασθείσαν Έλπίδα, Διακριθείσαν Αϊδα, Απολασθείσαν Αλφειάν Βασιλόπαιδα, Ίδα- νικόηται, Άνθος της Αίγιπτον, Μενεξεδέ- νιο Μουσικαί, Αρχιεπισκόπον Γερμανόν,

Λόφον τοῦ Γάνου, Ἀγγελον τῆς Ἑλευθερίας—ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία (0) μὲ Αἰγυπτίαν Βασιλοπαίδα, Εἶμαι Ζακυνθία, Παλλάδα, Ζιχὰ Χανούμ, Δέαν, Ἐλαφον τῆς Αἰγύπτου.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΟΥ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλπίς» Μυτιλήνης ἐνέγραψε δι' ἐν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 68 συσταθέντα ἄπορον. Εὐχέ!

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἑθνικῆς Ὕμνου (τὸ Χρυσὸ Παγώνι σ' εὐχαριστεῖ δι' αὐτὰ ποὺ γράφεις· ὅταν θὰ συστήσῃς ἀπόρους, νὰ μοῦ ἐνθυμίσης καὶ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ παντοπώλου σὰς) Ἐδνηζιαν Κ. Μπ. (Θερμῶς εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα) Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας (ἔλαβα) Καύχημα τῶν Ἑλλήνων (διηγήματα τῶν συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω) Ἡχὼ τῆς Λίμνης (βέβαια, μὲ τόσην βίαν δὲν παίρνονται τὰ βραβεῖα· ἀλλὰ ποῦ ξέρεις καμμίαν φορὰν) Δουκὴν Λάραν (πολὺ προσεχῶς θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰποτελέσματα τῆς μεταφράσεως· ἐνα-ἐνα, βλέπεις· πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολὴ σου) Ἐθνικὴν Ποινικοκοινὴν (πῶς; κάθε πέρου καὶ καλλίτερα; ναι, πολὺ καλὰ ἐνθυμοῦμαι τὴ μαμμὰ σου ὡς παλαιὰν μου συνδρομητρίαν) Χαῖρε Πατρίς (ἔστειλα· ἐγὼ δὲν εἰμὶ ποτὶ νὰ σοῦ εἶπω ποῦ εὐρίσκεται ἡ Ἰονιάς· ἐρώτησέ τὴν διὰ Μ. Ἀγγελίας ἀνθέλῃ νὰ σοῦ τὸ εἶπῃ αὐτή) Ρήγαν Φερραῖον (ἐξυπνότατα ὅσα γράφεις διὰ τὸ ψάρευμα γενικῶς καὶ διὰ τὸ ψάρευμα τοῦ Χαμίτ ἰδιαίτερος...) Ἀπολεσθεῖσαν Ἑλπίδα (ἔ, τί νὰ κάμωμεν! ἀφοῦ δὲν εἶνε εὐκόλῳ, ὑπομονή) Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα (χάρτην ἔστειλα· εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν) Δροσολοῦσαν Αὐγὴν (σὲ περιμένω) Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανὸν (χαίρω πολὺ ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὸν καλὸν μου φίλον) Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα τοῦ 21 (βεβαίως, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον, πληρόνων μίαν δραχμὴν ὡς δικαίωμα) Τέρεπουσαν Πανσέληνον (ποῦ ὁ ἥλιος τὴν ἔκαμε κυριολεκτικῶς ἀραπίναν!) Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου.

370. Δεξιόχειρος.

Σὲ μιά μας πόλιν ἔβαλα
Μιά νότα γιὰ κεφάλι
Κι' ἰδοῦ, τὴν πρώτην ὄψιν τῆς
Ἀμέσως μεταβάλλει
Ψηλόνει, γιγαντώνεται,
Χῶρες περνᾷ, πελάγη,
Καὶ στῆς Ἀσίας τὰ βουνὰ
Νὰ πάρῃ θέσι· πάγει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοίαρχου

371. Ἀναγραμματισμός.

Καὶ εἰς κάμπους καὶ εἰς βουνὰ
Φυτρωμένη θὰ μὲ ἰδῇς·
Τὰ μεσαῖα ἀν μεταθέσης,
Εἰς τὸ σῶμα θὰ μ' εὐρήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λάριζ Ὑποδοῦλου Ἑλλήνος

372. Τονόγραφος.

Ρῆμα κοινότατο νὰ ἐξυτονίσῃς,
Παλὴν βασιλίσσα γιὰ νάναστῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζακυνθινοῦ Πανσέ

373. Δημῶδες Αἶνιγμα.

Ὁ γυιὸς μου ὁ Κοντοθόδωρος
Μὲ τὰ πολλὰ ζωνάρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπαίδος

374. Βέλος.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἄστε-
ρίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε νάναγι-
νῶσκειται: καθέτως, θάλασσα
τῆς Εὐρώπης· ἐπάνω, δεξιὰ
ζῶν χρητῆμων, ἀριστερὰ πρό-
θεσις· κάτω, δεξιὰ ἐκ τῶν
ἄνω κατὰ σειράν: ἀντωνυ-
μία, σύνδεσμος, νῆσος, θεά.
ἀριστερὰ: ρῆμα, ἄνθος, σύν-
δεσμος, θεά (αἱ λέξεις ἀρ-
χίζουν πάντοτε ἀπὸ τοῦ ἀστερίσκου.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χριστοῦ

375. Ἐπιγραφή.

ΝΥ ΕΤΑΡΝ
ΜΚ ΕΚΟΙ
ΕΙ ΣΝΔ
Ο Ε Ω

Νὰ καὶ μιά ἐπιγραφή
Ποῦ εὐκόλῳ θὰ διαβασθῇ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουκὸς τῆς Σπάρτης

376. Ἀπροσδόκητον.

Τὶ προσπαθεῖς νὰ εὐρήσῃς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλευθερίου Ἑλλήνος

377. Ἀνταβιβικὴ Μεσοστιχὴς
ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις νάναγραμμα-
τισθῶν οὕτως, ὥστε αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν
νέων λέξεων νάποτελοῦν περιώνυμον χώραν
Ἀσιατικὴν:

1, Ὅρος τῆς Θράκης· 2, Διὰσημος Ἀργο-
ναυτῆς· 3, Τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτερούμενον·
4, Πόλις ἡ ὄρος νήσου.

Ἐστάλη ὑπὸ Κυκέρωνος τοῦ Ρωμαίου

378. Μικτόν.

ααιο-νδρ-ηπν-ια-πλν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

379. Γεῖφος.

Λ Λ Λ Λ
Μ Λ Λ Λ Λ λι
Λ Λ Λ Λ

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐστρατίου Ζ. Παρασκευαῖδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου. 30

293. Ἑλένη (ἔλ, ἐν, ι.)—294. Πάτραι-
(ατρα)—Ἄρτα. 295. Τὸ αὐτί.

296. Κ Ρ Ε Ω Ν 297. Ἀγρι δὲ ἀρὸς
Π Υ Ρ Ρ Α φῶς τὴν ἀλήθειαν χρό-
Μ Υ Ρ Ω Ν νος. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ
Π Ο Λ Ο Σ τοῦ μέσου, καὶ εἶτα
Σ Α Ρ Δ Ω πρὸς τὰ κάτω, κάμνει

τὸν γυῖον τοῦ σχήμα-
τος ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.)—298-300. 1.
Κάμηλος (Ἑλλὰς ὈΛΗ ΜΑΚΑρία.) 2.
Ἡμίονος (δΣΟΝ ΟΙ ΜΗδικοί...) 2. Λέων
(ΜανθάνΩ Ἑλληνικά.)—301. ΑΥΛΟΣ
(Ἀρταξέρξης, Ὑπολαίς, Λύκος, Ὅσσος, Σά-
λος.)—302. Ὁ μηδὲν ἀδικῶν μηδὲνός δέσται
νόμου.—303. Ἀσιата τὰ τῆς τύχης (ἀς-τα
τα τα-τ' εἰς τι-χ' εἰς.)

Ἐξεδότην πρὸ δόλιγος:

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέ-
στατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
ἐπετὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον· καὶ παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνον-
ται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἔξ λέξεων
ἀπλῶν.—Αἱ μὴ συνδεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντίμου
ἀγγελίας δὲν δημοσιεύονται.

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Μαραμῆνης
Φύσεως καὶ Ἀργυρᾶς Πανσέληνον εὐ-
χόμεθα ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.—Ἀπολε-
σθεῖσα Ἑλπίς, Ἐδελβαίς, Ἡχὼ Ταυγέτου,
Ἐλενίτσα, Κατίνα, Θεώνη, Τέρεπουσα Παν-
σέληνος, Πόθος Πατρίδος, Βασιλεὺς Ἑρῆ-
μου. (Θ, 276)

Χίλιες θερμῆς εὐχῆς γιὰ τὴν ἑορτὴ σου,
Μαραμῆνι Φύσις, εὐχεται ἡ Ἀργυρὰ
Πανσέληνος. (Θ, 277)

Γιὰ τὴν γιορτὴν σου, ἀγαπημένη Γόνδολα
τῆς Βενετίας, δέξου ἕνα μπουκέτο ὁ-
λόθερμες εὐχῆς.—Μαραμῆνι Φύσις. (Θ, 278)

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα φίλον μου Τάκην Κο-
μνηνὸν εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυ-
χη.—Παῦλος Τσεῖλιος. (Θ, 279)

Ἐπὶ τῇ ἐπετεῖῳ τῆς ἑορτῆς σου, φιλότιτῃ
Μαρία Κουλοῦρη, σοὶ εὐχομαι ἔτη
πολλὰ.—Ἑλληνικὴ Σημαία. (Θ, 280)

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ Αἰγυπτίας
Βασιλοπαίδος καὶ Εἶμαι Ζακυνθία,
Ἑλληνικὴ Σημαία (Θ, 281)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (Θ, 282)

Παρακαλῶ μέλη Συλλόγου «Ὁραίας Χίτου»
ὅπως μὲ ὑποστηρίξωσιν ἐν τῷ προσε-
χεῖ Δημοψήφισματι.

Ἑλληνικὴ Σημαία (Θ, 283)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909 (Θ, 284)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η ΓΑΛΛΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909

(Θ, 285)

„ΔΑΦΝΗ“

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΧΡΟΜΟΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗΝ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής: ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΠΙΗΣ
Γραφεῖα: Ὁδὸς Λόρου 6. (Πλ. Ὁμογενείας.)

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην δωδεκαεστίδος, εἰς μέγα
σχῆμα μὲ πλῆθος ἐικασμῶν εἰκότων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 5

Ἐξωτερικοῦ 8 (Θ, 286)

Βραβεῖον Μ. Μυστικῶν ἔτυχεν ὁ Πανεμ-
νός Διαβάτης.—Λόφος τοῦ Γάνου.
(Θ, 287)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια
πανταχόθεν.—Varialgoussa Cardia,
P. O. Box 108, Farmington, Conn.
America. (Θ, 288)

Ἀναλλάσσω καλλιτεχνικά δελτάρια μὲ
τοὺς Κρήτας. Μ. Μυστικὰ πανταχό-
θεν.—Ph. Poupoulides, Farmington,
Conn. America. (Θ, 289)